Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

zo 16. júla 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Duševné a priemyselné vlastníctvo — Smernica 2004/48/ES — Článok 8 ods. 3 písm. e) — Predaj sfalšovaného tovaru — Právo na poskytnutie informácií v rámci konania o porušení práva duševného vlastníctva — Právna úprava členského štátu oprávňujúca úverové inštitúcie zamietnuť žiadosť o informácie týkajúce sa bankového účtu (bankové tajomstvo)“

Vo veci C-580/13,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Nemecko) zo 17. októbra 2013 a doručený Súdnemu dvoru 18. novembra 2013, ktorý súvisí s konaním:

Coty Germany GmbH

proti

Stadtsparkasse Magdeburg,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory L. Bay Larsen, sudcovia K. Jürimäe, J. Malenovský (spravodajca), M. Safjan a A. Prechal,

generálny advokát: P. Cruz Villalón,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Coty Germany GmbH, v zastúpení: M. Fiebig, Rechtsanwalt,

— Stadtsparkasse Magdeburg, v zastúpení: N. Gross, Rechtsanwalt,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: F. Bulst a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. apríla 2015,

* Jazyk konania: nemčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 8 ods. 3 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Coty Germany GmbH (ďalej len „Coty Germany“), ktorá je majiteľom práv duševného vlastníctva, a bankovou inštitúciou Stadtsparkasse Magdeburg (ďalej len „Stadtsparkasse“) vo veci odmietnutia tejto bankovej inštitúcie poskytnúť spoločnosti Coty Germany informácie o bankovom účte.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 2, 10, 13, 15, 17 a 32 smernice 2004/48 znejú:

„(2) Ochrana duševného vlastníctva by mala umožňovať vynálezcovi alebo tvorcovi čerpať oprávnený zisk zo svojho vynálezu alebo výtvoru. Mala by tiež umožňovať čo najrozsiahlejšie rozšírenie diel, myšlienok a nového know-how. Zároveň by nemala brániť slobode vyjadrovania, voľnému pohybu informácií alebo ochrane osobných údajov, a to aj na internete.

…

(10) Cieľom tejto smernice je priblížiť právne poriadky tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu.

…

(13) Je nevyhnutné čo najširšie vymedziť pôsobnosť tejto smernice, aby zahrňovala všetky práva duševného vlastníctva, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia Spoločenstva v tejto oblasti, a/alebo vnútroštátne právo dotknutého členského štátu…

…

(15) Touto smernicou by nemalo byť dotknuté hmotné právo duševného vlastníctva, smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov [(Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355)], smernic[a] Európskeho parlamentu a Rady 1999/93/ES z 13. decembra 1999 o rámci Spoločenstva pre elektronické podpisy [(Ú. v. ES L 13, s. 12; Mim. vyd. 13/024, s. 239)] a smernic[a] 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode [(Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399)].

…

(17) Opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené v tejto smernici by sa mali stanoviť v každom prípade takým spôsobom, aby patrične zohľadňovali špecifické charakteristiky daného prípadu vrátane konkrétnych znakov každého práva duševného vlastníctva a ak je to potrebné, úmyselnú alebo neúmyselnú povahu porušenia.

…

(32) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznávané najmä v Charte základných práv Európskej únie [(ďalej len ‚Charta')]. Táto smernica predovšetkým usiluje o úplné rešpektovanie duševného vlastníctva v súlade s článkom 17 ods. 2 [Charty]."

4 Podľa článku 2 ods. 3 písm. a) smernice 2004/48:

„Touto smernicou nie sú dotknuté:

a) ustanovenia Spoločenstva upravujúce hmotnoprávne predpisy o duševnom vlastníctve, smernica 95/46/ES, smernica 1999/93/ES alebo smernica 2000/31/ES vo všeobecnosti a najmä články 12 až 15 smernice 2000/31/ES".

5 V článku 8 smernice 2004/48 nazvanom „Právo na informácie" sa uvádza:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva mohli príslušné súdne orgány na odôvodnený a primeraný návrh navrhovateľa nariadiť, aby porušovateľ a/alebo akákoľvek iná osoba poskytla informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva, ak:

a) sa zistí, že má v držbe taký tovar v komerčnom rozsahu;

b) sa zistí, že využíva také služby v komerčnom rozsahu;

c) sa zistí, že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv,

alebo

d) ak osoba uvedená v písmene a), b) alebo c) uviedla, že sa zúčastnil na produkcii, výrobe alebo distribúcii takéhoto tovaru alebo poskytovaní takýchto služieb.

2. Informácie uvedené v odseku [1] musia, ak je to potrebné, obsahovať:

a) mená a adresy producentov, výrobcov, distributérov, dodávateľov a iných predošlých vlastníkov tovarov alebo služieb, ako aj zamýšľaných veľko- a maloobchodných predajcov;

b) informácie o vyprodukovaných, vyrobených, dodaných, obdržaných alebo objednaných množstvách, ako aj cenu príslušného tovaru alebo služieb.

3. Odseky 1 a 2 sa uplatňujú bez toho, aby boli dotknuté iné zákonné ustanovenia, ktoré:

a) udeľujú vlastníkovi práv právo dostať podrobnejšie informácie;

b) upravujú využívanie informácií oznámených v súlade s týmto článkom v občianskom alebo trestnom konaní;

c) upravujú zodpovednosť za zneužívanie práva na informácie;

d) dávajú možnosť odmietnuť poskytnutie informácií, ktoré by prinútili osobu uvedenú v odseku 1 priznať svoju vlastnú účasť alebo účasť jej blízkych príbuzných na porušení práva duševného vlastníctva,

alebo

e) upravujú ochranu dôvernosti zdrojov informácií alebo spracovanie osobných údajov.“

6 Smernica 95/46 v článku 2 nazvanom „Definície“ stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

a) ‚osobné údaje‘ znamenajú akúkoľvek informáciu, ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby (‚údajového subjektu‘); identifikovateľná osoba je osoba, ktorú možno identifikovať, priamo alebo nepriamo, najmä pomocou overenia identifikačného čísla alebo jedného alebo viacerých faktorov špecifických pre jeho fyzickú, fyziologickú, duševnú, hospodársku, kultúrnu alebo sociálnu identitu;

b) ‚spracovanie osobných údajov‘ (‚spracovanie‘) znamená akúkoľvek operáciu alebo komplex operácií, ktorá sa vykonáva na osobných údajoch, či už automatickými prostriedkami, alebo nie, ako je zber, zaznamenávanie, organizácia, uskladnenie, úprava alebo nahradenie, vyhľadávanie, nahliadnutie, používanie, odhalenie prenosom, šírenie alebo sprístupnenie iným spôsobom, upravenie alebo kombinácia, blokovanie, vymazanie alebo zničenie;

…“

Nemecké právo

7 Zákon o ochranných známkach (Markengesetz) z 25. októbra 1994 (BGBl. 1994-I, s. 3082) v znení zákona z 19. septembra 2013 (BGBl. 2013-I, s. 3830, ďalej len „Markengesetz“) v § 19 nazvanom „Právo na informácie“ stanovuje:

„1. Majiteľ ochrannej známky alebo obchodného označenia môže v prípadoch uvedených v § 14, 15 a 17 požadovať od porušovateľa okamžité poskytnutie informácií o pôvode a distribučnej sieti tovaru alebo služieb, ktoré boli označené za protiprávne.

2. V prípade zjavného porušenia alebo v prípadoch, keď vlastník ochrannej známky alebo obchodného označenia podal žalobu proti porušiteľovi, existuje nárok (bez toho, aby bol dotknutý odsek 1) tiež proti osobe, ktorá v komerčnom rozsahu

(1) vlastnila nezákonný tovar,

(2) použila nezákonné služby,

(3) poskytla služby využité v rámci činností porušujúcich právo alebo

(4) v súlade s údajmi, ktoré poskytla niektorá z osôb uvedených v bodoch 1, 2 alebo 3, sa zúčastnila na produkcii, výrobe alebo distribúcii uvedeného tovaru alebo na poskytovaní týchto služieb,

ak takáto osoba nie je oprávnená odmietnuť výpoveď v konaní proti porušiteľovi v zmysle § 383 až § 385 Občianskeho súdneho poriadku [(Zivilprozessordnung)]. V prípade súdneho vymáhania práva na poskytnutie informácií v súlade s prvou vetou môže súd na žiadosť prerušiť konanie proti porušiteľovi až do vyriešenia sporu týkajúceho sa práva na poskytnutie informácií. Osoba povinná poskytnúť informácie môže požiadať od poškodenej osoby náhradu nákladov vynaložených na poskytnutie uvedených informácií.

…“

8 § 383 občianskeho súdneho poriadku v znení uverejnenom 5. decembra 2005 (BGBl. 2005-I, s. 3202) s názvom „Odmietnutie výpovede z osobných dôvodov“ v odseku 1 stanovuje:

„Právo odmietnuť výpoveď majú:

…

(6) osoby, ktorým sú z dôvodu svojej funkcie, postavenia alebo povolania zverené skutočnosti, ktorých utajenie je potrebné na základe ich povahy alebo ustanovenia zákona, a to výlučne v súvislosti so skutočnosťami, na ktoré sa vzťahuje povinnosť zachovávať mlčanlivosť…“.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

9 Coty Germany vyrába a distribuuje parfumy a je držiteľkou výhradnej licencie týkajúcej sa ochrannej známky Spoločenstva Davidoff Hot Water, zaregistrovanej pod č. 968661 pre prípravky parfumérie.

10 V januári 2011 spoločnosť Coty Germany vydražila prostredníctvom internetovej aukčnej platformy flakón parfumu značky Davidoff Hot Water. Spoločnosť zaplatila cenu zodpovedajúcu cene tohto výrobku na bankový účet vedený v Stadtsparkasse, ktorý uviedol predávajúci.

11 Keď Coty Germany zistila, že vydražila sfalšovaný výrobok, požiadala danú aukčnú platformu, aby jej poskytla meno skutočného vlastníka užívateľského účtu, z ktorého sa uskutočnil predaj tohto parfumu, lebo predaj sa uskutočnil pod pseudonymom. Určená osoba priznala, že je vlastníkom užívateľského účtu na aukčnej platforme, ale poprela, že by bola predajcom dotknutého výrobku a s odvolaním sa na svoje právo odmietnuť výpoveď, odmietla poskytnúť viac informácií.

12 Coty Germany sa obrátila na Stadtsparkasse na základe § 19 ods. 2 Markengesetz a požiadala ju o meno a adresu vlastníka bankového účtu, na ktorý previedla sumu zodpovedajúcu cene vydraženého sfalšovaného tovaru. Stadtsparkasse s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla túto informáciu poskytnúť.

13 Coty Germany sa teda obrátila na Landgericht Magdeburg (Regionálny súd v Magdeburgu), ktorý Stadtsparkasse nariadil poskytnúť požadované informácie.

14 Stadtsparkasse sa v odvolacom konaní obrátila na Oberlandesgericht Naumburg (Vyšší regionálny súd v Naumburgu), ktorý zrušil rozsudok vydaný v prvom stupni s tým, že žiadosť o poskytnutie dotknutých informácií nebola s ohľadom na § 19 ods. 2 prvú vetu bod 3 Markengesetz dôvodná.

15 Oberlandesgericht Naumburg totiž usúdil, že hoci služby poskytované bankovou inštitúciou Stadtsparkasse, v prejednávanej veci vedenie bežného účtu, sa použili na vykonávanie činnosti porušujúcej právo, Stadtsparkasse mala ako banková inštitúcia na základe § 19 ods. 2 prvej vety Markengesetz v spojení s § 383 ods. 1 občianskeho súdneho poriadku právo odmietnuť výpoveď v rámci občianskoprávneho konania.

16 Uvedený súd zastával názor, že tento záver nevyvracia výklad týchto ustanovení, ktorý treba vykonať s ohľadom na smernicu 2004/48.

17 Coty Germany podala opravný prostriedok „Revision“ na Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor), pričom trvala na svojich záveroch. Vzhľadom na to, že Bundesgerichtshof mal pochybnosti v súvislosti s tým, ako treba vykladať smernicu 2004/48, najmä jej článok 8, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48/ES vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá bankovej inštitúcii v takom prípade, o aký ide v konaní vo veci samej, dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informáciu podľa článku 8 ods. 1 písm. c) tejto smernice o mene a adrese vlastníka účtu?“

O prípustnosti

18 Stadtsparkasse namieta neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania, pričom tvrdí, že spor, ktorým sa zaoberá vnútroštátny súd, sa neriadi smernicou 2004/48, ale výlučne vnútroštátnym právom, keďže žiadosť o informáciu, o ktorú ide vo veci samej, sa nepredkladá v rámci konania týkajúceho sa porušenia práva duševného vlastníctva, ale v prípade zjavného porušenia práv spojených s ochrannou známkou Spoločenstva. Takýto prípad pritom nepatrí do pôsobnosti smernice 2004/48.

19 V tejto súvislosti treba konštatovať, ako uviedol generálny advokát v bode 20 svojich návrhov, že žiadosť o informácie podaná v rámci konania, ktoré sa týka zjavného porušenia práv spojených s ochrannou známkou, patrí do pôsobnosti článku 8 ods. 1 smernice 2004/48.

20 Tento záver podporuje odôvodnenie 13 smernice 2004/48, podľa ktorého je nevyhnutné čo najširšie vymedziť pôsobnosť tejto smernice, aby zahrňovala všetky práva duševného vlastníctva, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia Spoločenstva v tejto oblasti, a/alebo vnútroštátne právo dotknutého členského štátu. Treba teda zastávať názor, že táto smernica sa uplatňuje aj na konanie týkajúce sa porušenia práv spojených s ochrannou známkou Spoločenstva.

21 Preto treba návrh na začatie prejudiciálneho konania považovať za prípustný.

O prejudiciálnej otázke

22 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či treba článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 vykladať v tom zmysle, že mu odporuje ustanovenie, ktoré bankovej inštitúcii v takom prípade, o aký ide v konaní vo veci samej, dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informácie podľa článku 8 ods. 1 písm. c) tejto smernice o mene a adrese vlastníka účtu.

23 Po prvé zo znenia článku 8 ods. 1 písm. c) smernice 2004/48 vyplýva, že členské štáty musia zabezpečiť, aby v súvislosti s konaním týkajúcim sa porušenia práva duševného vlastníctva mohli príslušné súdne orgány na odôvodnený a primeraný návrh navrhovateľa nariadiť, aby akákoľvek osoba poskytla informácie o pôvode a distribučných sieťach tovarov alebo služieb, ktoré porušujú právo duševného vlastníctva, ak sa zistí, že v komerčnom rozsahu poskytuje služby využívané v činnostiach spojených s porušovaním práv.

24 Toto ustanovenie treba vykladať v spojení s odôvodnením 17 uvedenej smernice, podľa ktorého opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené v tejto smernici by sa mali stanoviť v každom prípade takým spôsobom, aby patrične zohľadňovali špecifické charakteristiky každého práva duševného vlastníctva, a ak je to potrebné, úmyselnú alebo neúmyselnú povahu porušenia.

25 Po druhé z článku 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 vyplýva, že článok 8 ods. 1 tejto smernice sa uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté iné zákonné ustanovenia, ktoré upravujú ochranu dôvernosti zdrojov informácií alebo spracovanie osobných údajov.

26 Je nesporné, že banková inštitúcia, o akú ide v konaní vo veci samej, patrí do pôsobnosti článku 8 ods.1 písm. c) smernice 2004/48. Je takisto nesporné, že poskytnutie zo strany takejto bankovej inštitúcie mena a adresy niektorého z jej klientov predstavuje spracovanie osobných údajov, ktoré je definované v článku 2 písm. a) a b) smernice 95/46.

27 Vnútroštátne ustanovenie, o aké ide vo veci samej, ktoré oprávňuje bankovú inštitúciu, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo neposkytla informácie požadované v rámci občianskoprávneho konania, teda patrí do pôsobnosti článku 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48.

28 Článok 8 ods. 1 písm. c) smernice 2004/48 vykladaný v spojení s článkom 8 ods. 3 písm. e) tejto smernice požaduje dodržovanie rôznych práv. Treba totiž, aby sa dodržiavalo jednak právo na informácie a jednak právo na ochranu osobných údajov.

29 Právo na informácie, ktoré má žalobca v rámci konania vo veci porušenia jeho práva vlastniť majetok, tak smeruje v dotknutej oblasti k uplatneniu a konkretizácii základného práva na účinný prostriedok nápravy, ktorý je zaručený článkom 47 Charty, a tým k zabezpečeniu účinného výkonu základného práva vlastniť majetok, ktorého súčasťou je právo duševného vlastníctva chránené jej článkom 17 ods. 2. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 31 svojich návrhov, prvé z týchto základných práv je nástrojom nevyhnutným na ochranu druhého z nich.

30 Právo na ochranu osobných údajov, ktoré majú osoby uvedené v článku 8 ods. 1 smernice 2004/48, je súčasťou základného práva každej osoby na ochranu osobných údajov, ktoré sa jej týkajú, ako to zaručuje článok 8 Charty a smernica 95/46.

31 Pokiaľ ide o tieto práva, z odôvodnenia 32 smernice 2004/48 vyplýva, že táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v Charte. Táto smernica predovšetkým usiluje o úplné rešpektovanie duševného vlastníctva v súlade s článkom 17 ods. 2 Charty.

32 Zároveň ako vyplýva z článku 2 ods. 3 písm. a) smernice 2004/48 a z jej odôvodnení 2 a 15, ochrana duševného vlastníctva nesmie byť prekážkou najmä ochrany osobných údajov, takže smernica 2004/48 nemôže konkrétne ovplyvniť smernicu 95/46.

33 Prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania vyvoláva otázku nevyhnutného zosúladenia požiadaviek súvisiacich s ochranou rôznych základných práv, konkrétne na jednej strane právo na účinný prostriedok nápravy a právo duševného vlastníctva a na druhej strane právo na ochranu osobných údajov (pozri v tomto zmysle rozsudok Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 65).

34 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora právo Únie od členských štátov pri preberaní smerníc požaduje, aby vychádzali z ich výkladu, ktorý umožňuje zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami chránenými právnym poriadkom Únie. Ďalej je potrebné, aby orgány a súdy členských štátov pri vykonávaní opatrení na prebratie uvedených smerníc nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s uvedenými smernicami, ale tiež dbali na to, aby nevychádzali z výkladu týchto smerníc, ktorý by kolidoval s uvedenými základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Únie (pozri rozsudok Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 70).

35 Po druhé treba uviesť, že článok 52 ods. 1 Charty spresňuje najmä, že akékoľvek obmedzenie výkonu uznaných práv a slobôd musí rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd, a z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že opatrenie, ktoré vedie k závažnému zásahu do práva chráneného Chartou, sa musí považovať za zásah nerešpektujúci požiadavku zabezpečenia náležitej rovnováhy medzi základnými právami, ktoré treba zosúladiť (pozri v súvislosti so súdnym príkazom rozsudky Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, body 48 a 49, ako aj Sabam, C-360/10, EU:C:2012:85, body 46 a 47).

36 V prejednávanom prípade vnútroštátne ustanovenie, o ktoré ide vo veci samej, dovoľuje bankovej inštitúcii, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informácie podľa článku 8 ods. 1 písm. c) smernice 2004/48 o mene a adrese vlastníka účtu, pričom sa rozumie, že hoci článok 8 ods. 1 tejto smernice nepriznáva autonómne právo na informácie, ktoré by jednotlivci mohli priamo uplatniť proti porušiteľovi alebo osobám uvedeným v článku 8 ods. 1 písm. a) až d) uvedenej smernice, ukladá však členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby bolo možné získať túto informáciu súdnou cestou.

37 Vnútroštátne ustanovenie, o ktoré ide vo veci samej, posudzované oddelene, zrejme umožňuje takéto neobmedzené odmietnutie, lebo jeho znenie neobsahuje nijakú podmienku ani spresnenie, čo však musí overiť vnútroštátny súd.

38 Takéto ustanovenie vnútroštátneho práva, posudzované oddelene, môže zmariť právo na informácie uznané v článku 8 ods. 1 smernice 2004/48, a teda ako vyplýva z bodu 29 tohto rozsudku, nedodržuje základné právo na účinný prostriedok nápravy a základné právo duševného vlastníctva.

39 V tejto súvislosti takáto neobmedzená a nepodmienená možnosť odvolávať sa na bankové tajomstvo bráni tomu, aby konania stanovené v smernici 2004/48 a opatrenia prijaté príslušnými vnútroštátnymi orgánmi, najmä pokiaľ tieto orgány chcú nariadiť poskytnutie nevyhnutných informácií podľa článku 8 ods. 1 tejto smernice, mohli náležite zohľadniť špecifické charakteristiky každého práva duševného vlastníctva a ak je to potrebné, úmyselnú alebo neúmyselnú povahu porušenia.

40 Z toho vyplýva, že takáto možnosť môže podľa článku 8 smernice 2004/48 závažne narušiť účinný výkon základného práva duševného vlastníctva, a to v prospech práva osôb uvedených v článku 8 ods. 1 smernice 2004/48 na ochranu osobných údajov, ktoré sa ich týkajú, prostredníctvom toho, že sa bankovej inštitúcii uloží povinnosť dodržiavať bankové tajomstvo.

41 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že vnútroštátne ustanovenie, o aké ide vo veci samej, posudzované oddelene, môže závažne porušiť základné právo na účinný prostriedok nápravy a v konečnom dôsledku základné právo duševného vlastníctva, ktoré majú nositelia týchto práv, a že teda nedodržuje požiadavku zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi rôznymi základnými právami, ktoré sú zvažované v článku 8 smernice 2004/48.

42 Vnútroštátnemu súdu však prináleží, aby overil, či v dotknutom vnútroštátnom poriadku prípadne existujú ďalšie prostriedky nápravy, ktoré by príslušným súdnym orgánom umožnili nariadiť poskytnutie nevyhnutných informácií o totožnosti osôb, na ktoré sa vzťahuje článok 8 ods. 1 smernice 2004/48, v závislosti od špecifických charakteristík každého prípadu v súlade s odôvodnením 17 tejto smernice.

43 Zo všetkých prechádzajúcich úvah vyplýva, že na položenú otázku treba odpovedať tak, že článok 8 ods. 3 písm. e) smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátne ustanovenie, o ktoré ide vo veci samej, ktoré bankovej inštitúcii neobmedzene a nepodmienene dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informácie podľa článku 8 ods. 1 písm. c) tejto smernice o mene a adrese vlastníka účtu.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 8 ods. 3 písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že mu odporuje vnútroštátne ustanovenie, o ktoré ide vo veci samej, ktoré bankovej inštitúcii neobmedzene a nepodmienene dovoľuje, aby s odvolaním sa na bankové tajomstvo odmietla poskytnúť informácie podľa článku 8 ods. 1 písm. c) tejto smernice o mene a adrese vlastníka účtu.

Podpisy